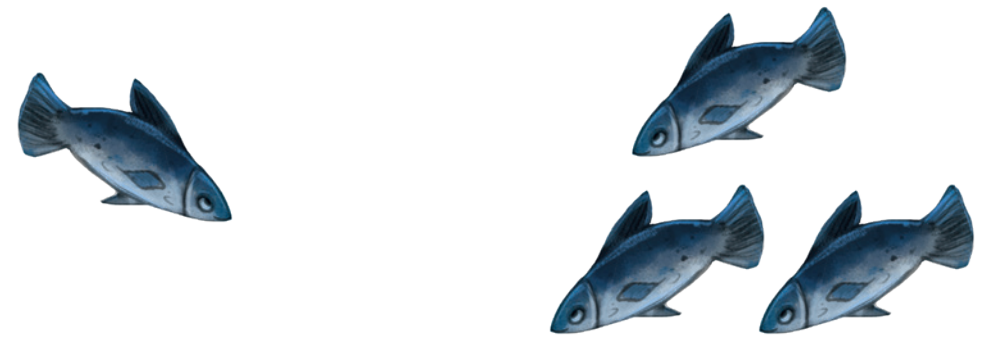

Кожушок. Допоможи пінгвіненяті!

Розділ перший	• 5
Розділ другий	• 13
Розділ третій	• 23
Розділ четвертий	• 35
Розділ п'ятий	• 39
Розділ шостий	• 46
Розділ сьомий	• 52

Розділ перший

Уранці в одному з гнізд на величезній крижині народилося пінгвіненя. Воно обережно вилізло зі шкаралупи й хотіло притулитися до мами, але хутро, до якого притиснулося маля, було татове.

— І-і-і-і! — загелготав батько, сповіщаючи синкові, що мама багато годин тому вирушила на риболовлю.

Саме батько увесь цей час опікувався яйцем: поклав собі на лапи й багато днів зігрівав власною шубкою та, хоч і нікому б у цьому не зізнався, був дуже втомлений і голодний. Попри те що на Південному полюсі тривало літо, температура впала до мінус десяти й під час дихання із дзьобів вихоплювалися хмарки пари. Сніг падав і падав.

Пінгвін уважно оглянув сина. Що це за колір! Уперше в житті замість чорної спинки й білого животика з краваткою він побачив сіру спинку й червоно-брунатний живіт!

Він пригадав, що колись чув від бабусі розповідь про найстарішого пінгвіна у світі. Це він започаткував сучасний рід

і вигляд мав такий, як тепер його син: сіре тільце з червоно-брунатним животиком.

Мабуть, той пінгвін багато чого пережив у своєму цікавому житті й став головою колонії.

— Ти виростеш і перетворишся на сильного мудрого птаха. — Тато дбайливо нагодував малюка молоком, чекаючи на повернення до гнізда своєї другої половинки.

Не можна сказати, що він був дуже задоволений цією роллю, але поважав одвічний закон пінгвінів, якого ще жоден із них не наважився порушити: поки дружини після відкладання яєць вирушали в море на пошук поживи, їхні чоловіки опікувалися гніздами. Це була справжня самопожертва!

— І-і-і-і! Оук! Оук! — З моря виринула пані пінгвінка в елегантному чорному фракі.

Вона сіла на лапи, шукаючи з берега своє гніздо. А було їх у цій гомінкій колонії безліч! Перетинчастими лапками птахи вирили в снігу глибокі тунелі, якими потішно чалапали до своїх малюків. Бухта була доценту заповнена кумедними дитинчатами з чорними латками на білих шийках. Вони махали крильцями, штовхалися, сварилися поміж собою і мірялися силами. Такий рейвах!

— Сюди! — просвистів у відповідь тато, і мама негайно кинулася до гнізда, оминаючи на своєму шляху інші родини птахів, які пильнували свої лежбища від хижих поморників.

Адже лише мить, і — стриб! — поморник міг вихопити пташеня просто із теплого гніздечка.

— Дивний у нього вигляд! — здивовано пирхнула пінгвінка, побачивши власне дитинча.

Вона зручно вместилася в гнізді, і батько зміг вирушити на полювання.

— Смачний криль! — Малому пінгвіненяті дуже смакувала перша тверда їжа.

Дні швидко минали. Малюк спав і їв, їв і спав, зростаючи як на дріжджах!

— Сьогодні ми поплаваємо! — сказала йому одного дня мама й повела на берег моря.

У прибережній воді безтурботно плескалося багато дітлахів, які вчилися полювати на риб і смачних кальмарів. Не знайшовши нічого кращого, вони ловили також морських ракоподібних.

— Ай! — Перша хвиля перекинула пінгвіненя догори дригом, і воно аж захлинулося піною.

Наступна, трохи легша хвиля занесла його в море, і пташа відчайдушно заборсалася, швидко перебираючи лапами.

«Більше не зайду у воду», — подумало пінгвінення, але цікавість до моря й усього, що рухалося його дном, притягала пташа як магніт, тож за другим разом воно злетіло на гребінь хвилі й поринуло у вир, попри те що важко дихало й мало не захлинулося. Удруге вже було круто! Пінгвінення сміливо пірнало, хапаючи планктон, а коли стомлювалося, могло годинами колихатися на хвилях.

Відколи вибралося на першу екскурсію вглиб крижаного континенту, чалапаючи вертикально на коротких лапках, воно щоденно бавилося з малечею, ватагу якої очолило. Мама пишалася сином, який так швидко навчився плавати й пірнати, а також міг довше за всіх перебувати під водою.

— Будь обережний, адже в глибині на нас чатують різні пастки! — застерігала вона своє пташа, попри те що воно небагато виснувало з її слів.

— I-i-i-i! Оук! Оук! — Одного разу, допомагаючи собі коротенькими чорними крильцями, пінгвінення з'їхало на животі, наче на санчатах, з вершини й помандрувало в бік берега.

За мить воно вже пірнало як риба й нишпорило по дну, шукаючи ласощів.

Пташа було вже далеко від безпечного суходолу, коли побачило велетенське поцятковане створіння, що блискавкою пливло в його напрямку. То був морський леопард, страшний хижак, про якого пінгвіни попереджали своїх дитинчат.

Видовжена величезна фігура розсікала хвилі, як торпеда, наближаючись до малюка, попри те що той чимдуж утікав. Пінгвіненя порснуло, дуже втомлене: підсвідомо воно відчувало, що все може погано скінчитися, якщо бодай на мить забариться! Тому малюк ошелешував супротивника — петляв, вихляв тілом праворуч і ліворуч, здіймав навколо себе піну, стрибав, аж раптом помітив обриси айсберга. Льодова брила з гуркотом рухалася в його бік. «Може, вдасться вскочити на один з виступів», — промайнуло в голові пінгвіненяти.

Щосили воно стрибнуло вгору з пронизливим виском: «І-і-і-і!» — на вузький приступок льодової скелі.

— Ура-а-а! Перемога!

Лише тепер, дивлячись зі скелі вниз, на леопарда, що віддалявся, пінгвіненя зрозуміло, що unikнуло смерті.

— Бр-р! — Воно тремтіло від холоду, справедливо вирішивши, що температура знизилася.

У такі моменти родини пінгвінів збиралися разом і зігрівали одне одного своїми тілами. У гурті ставало тепліше, ну й просто добре! А тут не було до кого притулитися!

У безмежному водному просторі пінгвіненя не побачило знайомого суходолу. Воно не знало, що, тікаючи від хижака, опинилося далеко від свого дитячого табору.

Важкі хмари, що їх навівав вітер, густішали, утворюючи біля підніжжя гори дивну чорну імлу. Час від часу від льодовика з тріскотом відламувалися величезні брили й падали простісінько в море. У повітрі ширився жахливий задушливий сморід — такий, як із тих великих суден, що мандрували в бік

